

Quan els pares el van trobar, no tenien fills i ja havien perdut l'esperança de tenir-ne.

Els metges havien estat clars: «Vosaltres no tindreu fills», havien dit.

Per això, quan van trobar un nadó vora l'aiguamoll els va semblar un regal caigut del cel, i no van fer gaire cas del fet que tenia brànquies com un peix.

No van saber si havia estat abandonat o si havia perdut els pares, però no hi feia res, perquè els havia trobat a ells dos. Li van posar Boris.

El Boris creixia. Poc importava si tenia els ulls més grans que la resta. Ell jugava, menjava i reia igual que tots els nens.

Va aprendre a anar en bicicleta i a enfilarse als arbres, després va anar a l'escola i va aprendre un munt d'altres coses útils.

I també alguna d'inútil.

Van passar els anys i es pot dir que van ser anys feliços.
O, si més no, no van ser infeliços.

